

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **greiner packaging slušovice s. r. o.**, se sídlem Greinerova 54, Slušovice, zastoupeného JUDr. Ivo Bubrjakem, advokátem se sídlem Soudní 1293/14, Kroměříž, proti žalovanému: **Finanční úřad ve Zlíně**, tř. T. Bati 21, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2004, čj. 68937/04/303961/7072, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2008, čj. 29 Ca 123/2008 – 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 23. 3. 2004, čj. 68937/04/303961/7072 byla vydána výzva k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem – žalobcem.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 10. 9. 2004, čj. 3644/04/FŘ/150 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí finančního úřadu.

Žalobou ze dne 14. 1. 2008, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 16. 1. 2008 se žalobce (mimo jiné) domáhal přezkoumání a zrušení uvedeného rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 6. 2008, čj. 29 Ca 13/2008 – 95 byla tato žaloba vyloučena k samostatnému řízení.

Usnesením téhož krajského soudu ze dne 12. 9. 2008, čj. 29 Ca 123/2008 – 16 bylo vysloveno, že se žaloba odmítá, neboť tento soud dospěl k závěru, že v téže věci již rozhodl rozsudkem ze dne 12. 9. 2006, čj. 29 Ca 269/2004 – 37, a je zde tedy dána překážka věci rozhodnuté.

Proti tomuto usnesení podal žalobce včas kasační stížnost. V ní především namítá, že se nejedná o tutéž věc jako v řízení vedeném pod sp. zn. 29 Ca 269/2004 – 37, neboť v původní věci účastníkem řízení vedle žalobce a žalovaného byla „nepřímo“ i MOVA a. s. Ta však již „v novém řízení“ neexistuje, neboť zanikla bez právního nástupce a zanikl i akcesorický závazek stěžovatele. Tím, že krajský soud odmítl žalobu, nezabýval se námitkou stěžovatele o zániku ručitélského závazku. V dalších částech kasační stížnosti stěžovatel opakuje (zřejmě z původního řízení) námitky týkající se nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, zejména s poukazem na porušení řady ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti se především ztotožnil s napadeným usnesením krajského soudu a dále se zabýval jednotlivými stížnými body. Navrhl, aby kasační stížnost jako nedůvodná byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Brně, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Překážka věci rozhodnuté je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, pro který je nutno žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout. Tato překážka je dána tehdy, pokud v téže věci bylo již pravomocně rozhodnuto. O tutéž věc se jedná v případě shodného předmětu řízení a shodného okruhu účastníků řízení. Tak je tomu i v daném případě, kdy překážku tvoří rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2006, čj. 29 Ca 269/2004 – 37, v právní věci žalobce greiner packaging slušovice s. r. o., proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Brně, o zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 10. 9. 2004, čj. 3644/04/150. Tímto rozsudkem bylo rozhodnuto o věci samé – žaloba byla zamítnuta.

Samotná skutečnost, že v nyní projednávané věci v návrhu rozsudečného výroku bylo v žalobě požadováno zrušení rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně (tedy správního orgánu prvního stupně), nemůže nic změnit na tom, že byla dána tato překážka. Jak vyplývá především z § 68 písm. a) a § 69 s. ř. s. žaloba v případě, že zvláštní zákon připouští opravný prostředek, musí směřovat proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, přičemž účastníkem řízení – žalovaným je tento správní orgán. Krajský soud měl žalobce o této vadě žaloby poučit a vyzvat jej k jejímu odstranění (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). Tato výzva a následná odpovídající změna žaloby by však nemohla vést k jinému rozhodnutí, než k odmítnutí žaloby. Proto i se zřetelem na princip hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud pro tento nedostatek napadené usnesení nezrušil.

Pro úplnost – s přihlédnutím ke kasačním námitkám – je třeba dále uvést: I se zřetelem na to, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nemohou být dodatečně vzniklé skutečnosti, kterých se stěžovatel dovolává,

zejména zánik daňového dlužníka, pro přezkum podstatné. Proto ani takovéto skutečnosti nemohou nic měnit na existenci překážky věci rozhodnuté.

Nebyla-li tedy shledána podmínka pro rozhodnutí o věci samé, Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku se nezabýval dalšími námitkami stěžovatele.

Nejvyšší správní soud ze všech těchto důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce, který nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů, žalovanému, kterému by právo na tuto náhradu příslušelo, tak jak vyplývá ze spisu, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu